

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 26 stycznia 2017 roku, w elektronicznym postępowaniu upominawczym, powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., wniósł o zasądzenie od pozwanego – R. S. - kwoty 140.877,88 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 12 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty. Powód wskazał, że dochodzona kwota wynika z zawartej pomiędzy powodem, a pozwanym umowy (...). (pozew, k. 2-4)

Nakazem zapłaty wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie, orzekł zgodnie z żądaniem pozwu. (nakaz zapłaty, k. 7v.)

W dniu 5 czerwca 2017r. R. S. wniósł sprzeciw, w którym zaskarżył nakaz zapłaty w całości, wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych. Pozwany zakwestionował powództwo zarówno co do zasady jak i wysokości (sprzeciw, k. 6).

Postanowieniem z dnia 13 czerwca 2017 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, a postanowieniem z dnia 21 września 2017r. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi stwierdził swoją niewłaściwość rzeczową i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Łodzi jako właściwemu do jej rozpoznania (postanowienie, k. 7; postanowienie, k. 9).

W uzupełnieniu pozwu, powód wniósł o zasądzenie od pozwanego – R. S. kwoty 140.877,88 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

- naliczonymi od kwoty kapitału kredytu tj. od kwoty 136.772,58 zł za okres od 12 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty;
- oraz odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonymi od kwoty skapitalizowanych odsetek tj. od kwoty 4.035,30 zł za okres od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, opłaty manipulacyjnej w kwocie 17,61 zł oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (uzupełnienie pozwu, k. 17-20).

W odpowiedzi na pozew z dnia 1 marca 2018r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości, kwestionując powództwo zarówno co do zasady jak i wysokości. Pozwany zarzucił nieważność umowy bankowej (odpowiedź na pozew, k. 69-70).

Na rozprawie z dnia 7 czerwca 2018r. pozwany oświadczył, że nie spłacił kwoty 8.378 zł (oświadczenie, k. 96-96v. – od 00:03:43).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny,

W dniu 13 marca 2015 r. w (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W., zawarł z R. S., umowę (...). Stosownie do zapisów umowy, Bank zobowiązał się oddać do dyspozycji kredytobiorcy kwotę w wysokości 157.500 zł. Prowizja za udzielenie kredytu ustalona została na kwotę 7.500 zł, stopa oprocentowania – 7,9%; rzeczywista roczna stopa oprocentowania na 9,7%; stawka referencyjna na 3%, bazowa stopa oprocentowania 4,25%. Całkowity koszt kredytu został określony na kwotę 61.959,45 zł (łącznie kwota odsetek naliczonych za cały okres kredytowania wedle Stopy Oprocentowania Kredytu, powiększona o opłaty i prowizję). Okres kredytowania wynosił 96 miesięcy i 96 miesięcznych rat. Kwota raty wynosiła początkowo 2.207,91 zł (do 15 czerwca 2015r.), a następnie miesięczne raty wynosiły po 2.089,41 zł. Spłata kolejnych rat miała następowania do 15 dnia każdego miesiąca.

Z ważnych powodów Bank mógł rozwiązać umowę Kredytu z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia, które wymagało zachowania formy pisemnej (§12 ust. 1 umowy). Za ważne powody umowa zawarta przez strony uznawała

m.in. niespłacenie przez Klienta w wyznaczonym terminie dwóch kolejnych rat Kredytu (§12 ust. 3 lit. d umowy). Integralną częścią zawartej umowy był Regulamin (...)

(umowa o kredyt hipoteczny, k. 38-56; załączniki, k. 57; oświadczenie o poddaniu się egzekucji, k. 58; regulamin, k. 59-59v.; harmonogram, k. 81)

W dniu 29 sierpnia 2011 roku, Komisja Nadzoru Finansowego wydała decyzję zezwalającą na utworzenie przez (...) S.A. z siedzibą w A., banku w formie spółki akcyjnej pod firmą: (...) Spółka Akcyjna. W dniu 19 września 2011 roku, (...) S.A. w W., został wpisany do Rejestru Przedsiębiorców KRS, prowadzonego przez Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy, pod numerem KRS (...). Tym samym, zgodnie z art. 42c ust 1 i 2 ustawy z dnia 29.08.1997 r., Prawo Bankowe (Dz.U. z 2002 r., Nr 72 poz. 665, z późn. zm.), (...) Spółka Akcyjna jako bank krajowy wstąpił we wszystkie prawa i obowiązki (...) S.A. Spółka Akcyjna Oddział w Polsce.

W dniu 31 grudnia 2012 roku, (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. (Spółka przejmująca) połączyła się z (...) Spółka Akcyjna (Spółka przejmowana) w trybie art. 492 § 1 pkt 1 ksh tj. poprzez przeniesienie całego majątku Spółki przejmowanej na Spółkę przejmującą. Połączenia dokonano w oparciu o uchwałę Zgromadzenia Akcjonariuszy Spółki przejmowanej z dnia 14 listopada 2012 r. (odpis KRS, k. 23-39; oświadczenie (...) SA o wstąpieniu w prawa i obowiązki (...) S.A. Spółka Akcyjna Oddział w Polsce, k. 46; wyciąg z decyzji KNF z dnia 29.08.2011 r., k. 43 postanowienie SR dla m.st. Warszawy z dnia 23 września 2011 r., k.41-42)

Pozwany zaprzestał spłaty kredytu. Wysokość zadłużenie na dzień 17 listopada 2016r., wynosiła kwotę 8.378,37 zł (harmonogram spłaty, k. 81; historia spłaty kredytu, k. 82; szczegółowe rozliczenie kredytu, płyta, k. 100).

Pismem datowanym na dzień 17 listopada 2016r., wobec niespłacenia przez pozwanego w wyznaczonym terminie dwóch kolejnych rat kredytu, powód wypowiedział umowę (...), z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia. W piśmie wskazano, że całość zadłużenia wynikającego ze wskazanej Umowy zostanie postawiona w stan natychmiastowej wymagalności. W konsekwencji pozwany zobowiązany zostanie do spłaty kwoty kredytu wynoszącej według stanu na dzień sporządzania wypowiedzenia – 139.631,07 zł, bez dodatkowego wzywiania do zapłaty.

Jednocześnie powód wezwał, pozwanego do bezzwłocznej spłaty bieżącego zadłużenia wynikającego z umowy, w wysokości wynoszącej na dzień 17 listopada 2016r., kwotę 8.378,37 zł.

Wypowiedzenie umowy pozwany odebrał w dniu 5 grudnia 2016 r.

(wypowiedzenie, k. 60; wydruk z potwierdzeniem odbioru, k. 61)

W dniu 11 stycznia 2017r., powód sporządził wyciąg z ksiąg bankowych nr (...), w którym wskazał, iż z tytułu umowy o (...) z dnia 13 marca 2015r., R. S. ma zadłużenie na kwotę 140.877,88 zł, na którą składają się następujące należności: - 136.772,58 zł z tytułu kapitału kredytu; - 3.799,23 zł z tytułu odsetek umownych, naliczonych zgodnie z Regulaminem od kwoty kapitału kredytu za okres od dnia 15/08/2016 r. do dnia rozwiązania Umowy, tj. do dnia 01/01/2017 r.; - 70 zł z tytułu opłat, naliczonych zgodnie z Regulaminem oraz Tabelą Opłat i Prowizji (...) Bank (...) S.A.; - 236,07 zł z tytułu odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych od kwoty kapitału kredytu za okres od dnia następnego po dniu rozwiązania Umowy, tj. od dnia 02/01/2017 r. do dnia wystawienia wyciągu z ksiąg banku.

W wyciągu wskazano, iż od dnia 12 stycznia 2017r., aż do całkowitej spłaty kredytu naliczane będą dalsze odsetki ustawowe za opóźnienie liczone od kwoty kapitału kredytu. (wyciąg z ksiąg bankowych. k.62, rozliczenie k.100)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o załączone do akt dokumenty.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje,

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Bezspornym jest, że w dniu 13 marca 2015 r. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W., zawarł z R. S., umowę (...). Zgodnie z art. 69 ustawy Prawo bankowe z dnia 29 sierpnia 1997 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 128) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Przedmiotowa umowa przewidywała możliwość jej wypowiedzenia przez kredytodawcę z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia m.in. w przypadku niespłacenia przez Klienta w wyznaczonym terminie dwóch kolejnych rat Kredytu (§12 ust. 3 lit. d umowy). Wypowiedzenie to wymagało zgodnie z umową formy pisemnej (§12 ust. 1 umowy). Skorzystanie z prawa wypowiedzenia umowy wywoływało skutek w postaci rozwiązania tej umowy z upływem okresu wypowiedzenia.

Według Sądu, poza sporem pozostaje okoliczność, że pozwany uchybił obowiązkowi terminowej spłaty kredytu, a nawet zaprzestał go płacić. Ostatecznie sam pozwany przyznał, że nie spłacił kwoty 8.378 zł (k.96v.), co w przypadku, gdy jedna rata wynosiła około 2.000 zł, pozwala mieć pewność, że kwota zadłużenia przewyższyła kwotę dwóch miesięcznych rat. Powyższe zaś uprawniało powoda do wypowiedzenia umowy kredytu.

Strona powodowa miała zatem prawo rozwiązania umowy z pozwanym, z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia i postawienia całego pozostałego do spłaty kredytu wraz z odsetkami w stan natychmiastowej wymagalności, co też uczyniła. Pozwany kwestionował skuteczność dokonanego wypowiedzenia. Wskazywał, że zostało dokonane nieprawidłowo wobec tego, że nie było bezwarunkowe. Należy zgodzić się z poglądem, iż wypowiedzenie umowy jako jednostronne oświadczenie woli winno być bezwarunkowe. Nie ulega jednak wątpliwości, że wolą powoda było dokonanie wypowiedzenia. Jak wielokrotnie wskazywano w piśmiennictwie i orzecznictwie, nawet gdyby powstały wątpliwości co do złożenia określonego oświadczenia woli, to kierując się dyrektywami wykładni oświadczeń woli, należy przyjąć, iż wyraża ono oświadczenie niezbędne do osiągnięcia zamierzonego skutku.

Jak wskazał Sąd Najwyższy - Izba Cywilna w wyroku z dnia 19 stycznia 2018 r., w sprawie sygn.akt I CSK 226/17(publ.Legalis) dyrektywy interpretacyjne zawarte w art. 65 k.c. odnoszą się zarówno do wszystkich kategorii czynności prawnych (§ 1), jak i wyłącznie do umów (§ 2). Konsekwencją tego unormowania jest konieczność dokonania wykładni umów na trzech poziomach, tj. ustalenia literalnego brzmienia umowy, ustalenia treści oświadczeń woli przy zastosowaniu reguł określonych w art. 65 § 1 k.c. oraz ustalenie sensu złożonych oświadczeń woli poprzez odwołanie się do zgodnego zamiaru stron i celu umowy. Nie jest konieczne, aby był to cel uzgodniony przez strony, wystarcza - przez analogię do art. 491 § 2, art. 492 i art. 493 k.c. - cel zamierzony przez jedną stronę, który jest wiadomy drugiej.

Pismo skierowane do pozwanego było jasne i czytelnie, zawierało oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytowej oraz było oznaczone wprost jako „wypowiedzenie umowy”. Trudno zatem uznać, że można powziąć wątpliwości co do treści złożonego przez powoda oświadczenia.

Oczywistym jest także, że zawarta przy wypowiedzeniu umowy „oferta” zapłaty kwoty zaległości, nie przekreślała skutku wypowiedzenia, a dawała pozwanemu możliwość podjęcia działań, zmierzających do restrukturyzacji wymagalnego zobowiązania. Zatem skoro wprost z doręczonego pozwanemu pisma wynikało, że umowa z chwilą upływu terminu wypowiedzenia ulega rozwiązaniu, nie można uznać, iż wypowiedzenie miało charakter warunkowy.

Powyższe prowadzi do wniosku, że umowa została rozwiązana i pozwany winien zaspokoić żądania powoda.

Strona pozwana podnosiła cały szereg zarzutów poczynawszy od tego, że kredyt nie został w ogóle uruchomiony. Z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, wynika iż pozwany przez pewien okres spłacał regularnie raty kredytu. Zapewne gdyby nie otrzymał kwoty kredytu, nie przystąpiłby do jego spłaty. Powyższe oznacza, że podniesiony zarzut był jedynie wyrazem strategii procesowej pozwanego, którą prezentował w niniejszym postępowaniu. Podobnie należy ocenić podniesiony zarzut braku doręczenia regulaminu. Konstrukcja umowy kredytowej pozwala na ocenę,

że regulamin jest integralną częścią. Podobnie chybione są zarzuty co do ważności umowy kredytu. Pozwany poza gołosłownymi twierdzeniami nie przedstawił żadnych dowodów na poparcie swojego stanowiska. W tym zakresie obowiązek dowodzenia ciążył na pozwanym.

Na okoliczność wielkości zadłużenia, strona powodowa przedłożyła – obok umowy kredytu hipotecznego, harmonogram spłaty kredytu konsumpcyjnego, historię spłaty, szczegółowe rozliczenie kredytu, a także wyciąg z ksiąg rachunkowych Banku. Stosownie do art. 95 ust 1a. ustawy z dnia 13 stycznia 2015 Prawo Bankowe (Dz.U. z 2015 r. poz. 128) dokument ten posiada walor dowodu z dokumentu prywatnego, a zatem stanowi dowód, że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie o danej treści. Strona pozwana nie zdołała skutecznie zakwestionować przedłożonego przez powoda dokumentu. Nie wykazała ażeby do spłaty kredytu doszło w całości bądź w części, zarówno w odniesieniu do kapitału, jak i do odsetek, względnie że ustalone przez Bank zadłużenie jest niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy. Pozwany nie podjął w tym zakresie w istocie żadnej inicjatywy dowodowej poza własnymi twierdzeniami negującymi zasadność roszczenia w tym m.in. że powód w sposób nieprawidłowy rozliczył zadłużenie.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c., zasądzając je zgodnie z żądaniem uzupełnienia pozwu, od dnia 12 stycznia 2017 r., tj. od dnia następnego po wystawieniu wyciągu z ksiąg bankowych do dnia zapłaty, a od kwoty skapitalizowanych odsetek od dnia wytoczenia powództwa tj. od dnia 26 stycznia 2016r.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Na zasadzoną kwotę w łącznej wysokości 7.195,61zł złożyła się: uiszczona opłata od pozwu w wysokości 1.761 zł, wynagrodzenie pełnomocnika powoda ustalone w oparciu o § 2 ust. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018.265 t.j. z dnia 2018.01.30) – 5.400 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł oraz 17,61 zł tytułem opłaty manipulacyjnej na podstawie regulaminu płatności elektronicznych dokonywanych za pomocą strony internetowej (...) z dnia 8 kwietnia 2015 roku.

O nieuiszczonych kosztach (nieuiszczona część opłaty od pozwu) sąd orzekł na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2010.90.594 j.t. ze zm.) z zastosowaniem w/w art. 98 k.p.c., nakazując pobrać na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Łodzi od R. S. kwotę 5.283 zł.